

Fagligt forårstræf i Fredericia: Ghetto, menneskesyn og forudindtagede holdninger

En fortælling fra forårstræf 2018 i faggruppen Beboerrådgivere

Af Diana Christensen, Formand for Faggruppen Beboerrådgivere

V i er i Fredericia, midt i Danmark. En lille gruppe af dedikerede beboerrådgivere er samlet til det årlige forårstræf eller 12-12 mødet, som det også kaldes. Faggruppen mødes to gange om året. En gang i foråret og en gang i efteråret.

I faggruppen er der ca. 50 medlemmer, men kun 10 har tilmeldt sig forårstræffet. Nogle er folk, der har deltaget i mange år, mens en enkelt, Laura Lorentzen fra BO-VEST, er helt ny. Hun sidder til dagligt med økonomisk rådgivning til udsættelsestruede beboere og er egentlig lidt i tvivl, om det ville være relevant for hende at deltage i træffet. Det har været svært på forhånd at finde materiale om faggruppen og få indtryk af, hvad det egentlig går ud på.

Fra gang til gang drøfter vi til faggruppe-træf hvilke emner, der kan være relevant til næste møde. Denne gang er temaet ghetto. Et

emne, der berører alle medarbejdere, der til daglig arbejder i udsatte boligområder. På grund af statsministerens nytårstale er der lige nu særligt fokus på emnet, og vi vil gerne klædes endnu bedre på til at håndtere de udfordringer, dette fokus kan medføre.

Oplægsholder Mazdak M. Louyeh fortæller om forudindtagede holdninger

Dette års arrangør Abelone Asingh læste en tidlig lørdag morgen nyheder i avisent. Hun faldt over en artikel, som Mazdak M. Louyeh havde skrevet: *"Fuck alle, som*

ikke tror på dig" med underoverskriften: *"Forudindtagede holdninger om 'min slags' i ghettoerne vidner om mangler på viden og dygtige lærere"*.

Og sådan gik det til, at Mazdak, iraner opvokset i ghettoen, blev oplægsholder til dette års forårstræf.

Mazdak er en meget levende mand, der i stor stil indtager rummet på sin egen rolige facon. Den sorte hat han har på, vidner om en

mand, der gør, som han har lyst til. Han har et fast blik. Hans øjne søger viden og endnu mere lyser de op, når han falder over noget, der kræver refleksion.

Han er en mand, der elsker at debattere og give plads til refleksionen. En mand, der ikke er bange for at vise sin usikkerhed, når han indimellem støder på ting, han intet kender til.

Han får ordet og går i gang med at fortælle sin historie.

Mazdak fortæller om sin familie, om kulturen, hans familie kommer fra, inden de i perioden fra 1982-1985 flygter til Danmark. Om familiens engagement i forældreskabet. Om hvordan han higer efter mere, end han får. Om mobning, vold og folkeskolens kedelige undervisning. Og om hvordan han ender i et bandemiljø i et af Københavns barske kvarterer. Han fortæller om sin vej gennem

uddannelsessystemet, om hans drømme om selvstændig virksomhed og om hans lyst til at reflektere over livet.

I to timer lytter vi. Opslugte af hans fortælling. Han har en evne til at fortælle nøgternt om sit liv. Han fortæller om det, som det var, uden at komme med bedømmelser. "Jeg kender ikke sandheden. Jeg kan kun fortælle jer, hvordan det var for mig" siger han flere gange. "Jeg har ikke svarene på, hvordan man løser ghetto-problemerne, men jeg har svaret på, hvad der virkede for mig.

Han fortæller om vigtigheden af at vokse op med en kultur, hvor det bliver sagt højt, at uddannelse er vigtigt. "Uddannelse har høj valuta" er udtrykket han bruger. Han ser uddannelse som en intellektuel stimulering, en måde at udvikle sig på som menneske. Han vægter, at man skal behandle elever som ligeværdige. Han underviser selv unge i 8.-9. klasser og her er det vigtigt for ham at anerkende deres viden. Anerkende, at der er ting, de unge er meget klogere på i livet, end han er.

Han har selv oplevet så uinspirerende undervisning, at han i perioder pjækkede fra skolen, og når han var i skole, deltog han ikke aktivt. Han oplevede lærere, der ikke troede på ham og som gav op.

Han præciserer flere gange vigtigheden af netop at møde folk, hvor de er. Se det positive i folk, og fortæl dem det.

Mazdak lægger vægt på at støtte de unge i deres drømme. Tro på dem uanset. Lyt til dem og gør, hvad du kan for at hjælpe dem med at få

opfyldt deres drømme. Vil den unge gerne være selvstændig, så grib det. Hjælp den unge til at finde ud af, hvad der skal til for at få drømmen til at gå i opfyldelse. Hvis den unge kan se en mening med at gå i skole, så skal de også nok komme i skolen.

Vær der når de fejler. Lær de unge at det at fejle er en del af livet. Det er der, man

lærer, og der, man udvikler sig.

Han fortæller, at han stadig den dag i dag har mentorer omkring sig.

Mennesker han kan gå til, når han har brug for at drøfte noget. Mentorer, der kan hjælpe

ham i hans refleksioner, så han kan nå sine drømme. Mentorer behøver ikke nødvendigvis at være ansatte. Det kan være en beboerrådgiver, men det kan også være et familiemedlem eller en ven.

Faglig diskussion om handlemuligheder og menneskesyn

Efterfølgende drøfter vi i faggruppen, hvad vi som beboerrådgivere kan gøre. Hvilke tilbud og muligheder har vi. Vores tilbud er forskellige. Vi sidder rundt om i hele landet, og oplever forskellige problemstillinger. Vi kommer vidt omkring. Fra økonomisk rådgivning, fonde og legater, socioøkonomiske virksomheder, mentorer, skoleskift, til samarbejdet med daginstitutioner og skoler for blot at nævne nogle af emnerne.

Vi drøfter endvidere menneskesynet. Mazdaks ukuelige tro på, at alle mennesker kan noget. Alle mennesker har drømme og alle vil gerne bidrage til samfundet. Vi drøfter vores egne holdninger og erfaringer fra praksis. Vi er ikke altid enige, og heldigvis for det. Uenigheden giver en livlig debat og har man ikke lært at argumentere, er der rig mulighed for at lære det her.

Vores fagtræf hjælper os ikke nærmere på en løsning af ghetto-problematikken, men det giver os muligheden for at drøfte ghetto-problematikken, og vores muligheder og begrænsninger ud fra en socialfaglig vinkel.

Vores nye medlem Laura siger:

”Jeg går herfra med dels nogle konkrete ideer til mit arbejde, for eksempel hvordan kendskabet til økonomisk beboerrådgivning kan udbredes og derved tiltrække flere beboere i rådgivningen. Dels har forårstræffet givet mig mulighed for at fordybe mig og reflektere over vores fagområde, og jeg har fået nye socialfaglige input, som jeg kan omsætte til praksis i mit arbejde. Og så har jeg lært nogle dygtige socialrådgivere at kende, som jeg kan kontakte for at få socialfaglig sparring, og det er fantastisk, da jeg er den eneste socialrådgiver i vores organisation.”

Og det er egentligt det, det hele handler om. At vi er klædt ordentlig på til at kæmpe for det, vi er uddannet til, og det vi tror på: Det socialfaglige arbejde med vores beboere.